

СЪНЪТЪ НА ВРАБЧЕТО.

Веднѣжъ, подъ стрѣхата на бѣдна селска хижа
 Заспа врабче. Заспа си то безъ страхъ и грижа,
 Че зима люта може да прихване вече:
 Отъ лѣто колко е, ето го че изтече.

Заспа врабчето и чуденъ сънь сѣнува —
 Околъ него орлякъ птици — отъ красиви
 по-красиви:

Вратове имъ — сѣрма и коприна,
 Човкитѣ имъ — злато самородно,
 Перата имъ зелени, червени,
 На талази, на талази грѣятъ.
 Очитѣ имъ — чистъ безцѣнъ камѣкъ —
 Като капки роса отъ зората.

Гледа ги врабчето, чудомъ се почуди;
 (По-хубаво стана, че се не събуди).
 Викна извисоко, викна та продума:
 „Нѣма други, дрипавъ като мене;
 Всѣкой носи гиздави прѣмѣни —
 А моята сива, като ланска шума!“

Току рече врабчо, не изрече,
 И стана както искаше да стане:
 Шаренъ-писанъ по перата,
 Отъ главата, дори до краката.